

БІЛБНАЯ Беларусь

і літэратуры.

Ужоны падлескі:

На год..... 12р. —

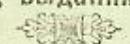
На поўгода.... 7р. —

На 1 мес.... 1р. 50к.

Адрэс рэдакцыі і адміністрацыі: г. Мінск Захарауская, 18. Тэл. 776.

Перамена адрэсу 50 к.

Год выдання II.

№ 19. 1918 г.

26-го мая

1918 г. № 19.

ГАДАУШЧЫНА СЪМЕРЦІ МАКСІМА БОГДАНОВІЧА.

(12 т—1917 г.—12 т—1918 г. ст. ст.)

М. Богдановічу,

Васная зіра, чароуная зіра,
На рыміцы грала аб сонцы;
І струны сінчевалі аб зорачнай шыры,
І струны сінчевалі без конца;
І забілі згукі азманы абшары,
І песні дзіліся у хвалі,
І эхо будзіло таэмнія мары,
І плакалі людзі ад жалю...
Бо нельга пі плацаци, як бязкі с
чужызы

А бедных ратаях гавора:
Бо нельга ні плацаци, як роднай
краіне,
Дзе зядзекі, пакута і горо.
Поэта душа сувакою пі звала,
Бо думкі да высі імчалісь;
Іначалісь да пушчы, да рэчнага ваза.
Іграу ен, а струны усе рвалісь...

Усе рвалісь, бо сінчевау, магутныя
бязкі

Замоцны былі, завялікі..
Са струнамі ліры і струны душы
Парвалісь . . . . .
Далека ад роднай маёжы
Пашоу наш поэт твой адвечнай дарогай,
Што язець аж да Самаго Бога.

Бо волынє сэрца палізо—ні грэле.
У тым волыні сэрца згарэло...
А песні поэта на нашай зямлі
Сінчеваець сын гора, тугі.
Іх зыкі ні моукнуць — ні змоукнуць.
ніколі

У весках убогіх на полі.
Душа песьнира іх жыццем акрапіла,
Да за ім ватхненню сізу;
І людзі іх слухаюць — слухаць іх
будуць,
Ніколі абы іх пі забудуць...

Памяці Максіма Богдановіча.

(У роціцу яго съмерці).

Навекі съціх песьняр наш мілы,
Пакінуу ліру сіратой.
Гарэу аднай аж да магілы
Ты думкай шчыраю съятой.

Здалек ад Бацькаушчыны, хворы,
„Вянок“ безсъмертны сплятау;
У «вяселых струнау пераборах»
У свой родны край пералятау.

Ты аквяціу жыццем і верай
Вось гэты хмурны, бедны люд.
Прад ім ужо новай долі дзъверы,
А ты—ні чуеш... ты—ні тут.
Але жыве твой покліч звонау,
Жыве чароуных музай рой!
Німа для іх цяпер прыгонау—
Апекі зынішчанай, старой!

Там вечны покой, адпачынак,
А тут ні вызначаны льос,
Чуць нарыхтованы будынак
Ды, як дауней,—мільены сълез.

Прачніся! глянь ты, наш прарочэ!
Што будзе з гэтага, скажы?
Чаго жяшчэ съвет ад нас хоча—
Чые псуем; мы рубяжы?

Нел.. спачывай ты лепей ціха
У нізьмерным царстві лірных слоу.
Ні згіне родная ткачыха—
Тчэ долю Бацькаушчына зноу.

Сыпі, верны сын свае айчыны!
Ты скончыу песьні, як умеу.
Пра зоры съветлай будучыны
Знаць, ні дарэмны твой напеу!

Макар.